

Prezident Jimmy Carter: Ocenění

NI nationalinterest.org/feature/president-jimmy-carter-appreciation-206274

6. března 2023

Dnes je těžké si vzpomenout na dobu, kdy věc lidských práv nebyla hlavním prvkem zahraniční politiky USA, a dokonce i nyní je naše prosazování lidských práv nerovnoměrné. Navíc ve Spojených státech stále existují tací, kteří by dali přednost tomu, abychom lidská práva odsouvali na druhou nebo dokonce třetí úroveň našich zájmů – což je někdy přesně to, co dělá republikánská i demokratická administrativa. Je však nepopiratelné, že miliony lidí na celém světě jsou vděčné Spojeným státům za prosazování lidských práv. To je Carterovo dědictví, které bychom měli všichni ocenit.

Když prezident Jimmy Carter opustil úřad v lednu 1981, jeho výsledky byly z velké části vnímány jako smíšené, jeho administrativa byla zklamáním. Jeho úspěchy, včetně dohod z Camp Davidu, někteří uznali, ale do značné míry je zastínil íránský mudrc a vysoká inflace. Uzavření jednání o smlouvě o Panamském průplavu, které stanovilo časovou linii pro převod průplavu vládě Panamy, bylo nezbytné a možná i opožděné, avšak v některých částech bylo nahlíženo s rozpolceností. Jeho odpověď na sovětskou invazi do Afghánistánu, která zahrnovala zrušení americké účasti na olympijských hrách v Moskvě v roce 1980, byla považována za neúčinnou. Obilné embargo, které uvalil na SSSR, bylo samozřejmě podstatnějším opatřením, ale stejně jako olympijský bojkot se zdálo, že trestá Spojené státy stejně jako Sověty.

Carterovo povýšení lidských práv na základní princip americké zahraniční politiky, které oznámil na začátku svého funkčního období, bylo mnohými odborníky na zahraniční záležitosti považováno za naivní přijetí principu, který spíše brání, než podporuje prosazování zájmů USA. . A co je ještě horší, jakmile se monitorování lidských práv a obhajoba lidských práv jednou staly trvalým prvkem zahraniční politiky USA, nemohly být opuštěny bez vážného poškození reputace. To byl určitě způsob myšlení, se kterým jsem se setkal, když jsem na začátku 80. let šel na své první diplomatické místo – na americkou ambasádu v Santiagu v Chile.

Během příštího desetiletí, během tří dalších úkolů v Latinské Americe, jsem pozoroval, jak lidská práva nadále figurují ve snaze dosáhnout cílů politiky USA v regionu. Zejména ve Střední Americe naše relativně nově objevená oddanost lidským právům vyvolala reakce, které se pohybovaly od skepse přes zoufalství až po nadšení. Tradičně utlačované sektory vítaly výroční zprávy ministerstva zahraničí zveřejňované o lidských právech, které považovaly za nedílnou součást americké podpory demokracie. Zakořenění političtí vůdci často tento názor nesdíleli a odsuzovali to, co považovali za pokrytectví americké politiky vůči menším, zranitelným národům v kontrastu se zjevně tolerantnějším přístupem USA vůči zemím v jiných regionech, o nichž se domnívali, že je považujeme za více důležité nebo přinejmenším méně zranitelné pro USA

Základem v této oblasti bylo, že pro mnohé z nás bylo monitorování a podávání zpráv o lidských právech užitečnou, ale zatěžující činností, která, i když ve své podstatě stojí za to ji dělat, někdy ztěžovala prosazování jiných problémů. V Paraguayi v roce 1993 jsem však měl zkušenost, která vložila mé chápání dopadu naší obhajoby lidských práv do velmi lidského rozměru. Byl jsem třetím rokem v týmu velvyslanectví, když prezident Carter a tým z Carterova centra přijeli do Paraguaye sledovat první skutečně demokratické volby v zemi. Jen o čtyři roky dříve vedl tehdejší generál Andres Rodriguez puč, který ukončil škodlivou čtyřiatřicetiletou diktaturu dlouholetého

prezidenta Alfreda Stroessnera. Rodriguez se poté udržel u moci rychlým uspořádáním voleb, které mnozí charakterizovali jako neodmyslitelně chybné. protože se Rodriguez dostal k moci násilným převratem. Takže volby v roce 1993, ve kterých Rodriguez nekandidoval, byly ohlašovány jako milník.

Jakákoli prezidentská návštěva, dokonce i návštěva bývalého prezidenta, je pro americkou diplomatickou misi „praktickou akcí“. To platí tehdy stejně jako dnes. V jednu chvíli, když jsem během návštěvy prezidenta Cartera procházel areálem velvyslanectví, narazil jsem na paraguayského zaměstnance z řad zaměstnanců, který bez ostychu plakal. Zeptal jsem se, co se stalo, a on řekl jednoduše: "Dnes jsem naživu díky tomu muži." Přemohla ho emoce samotná představa, že prezident Carter přijel do Paraguaye. Podle všeho byl během nejtemnějších dnů Stroessnerova režimu z nějakého důvodu sebrán bezpečnostními složkami a mučen. Své přežití v této těžké zkoušce připisoval výhradně odhodlání prezidenta Cartera učinit z lidských práv základní měřítko pro hodnocení našich mezinárodních partnerství.

Když jsem počátkem 80. let poprvé cestoval do Jižní Ameriky jako mladý diplomat, většinu zemí tohoto regionu ovládali vojenští diktátoři. Při porušování byla většinou dodržována lidská práva. Tento region je dnes velmi odlišným místem, navzdory určitému sestupu (zejména v Nikaragui a Venezuele), a to nejen kvůli politice lidských práv USA. Spojené státy, které byly svého času považovány za tiše podporující i ty nejtvrďší síly, pokud se hlásili k antikomunistům, jsou také vnímány jinak. Naše zahraniční politika se řídí jiným standardem – standardem, který někdy nedokážeme splnit. Přesto se zdá být spravedlivé uznat, že obhajoba lidských práv prezidenta Cartera měla trvalý dopad na chování americké diplomacie obecně a zejména v Americe.

Velvyslanec Patrick Duddy, nyní v důchodu po dlouhé kariéře na americkém ministerstvu zahraničí, je ředitelem Centra pro latinskoamerická a karibská studia Duke University. Působil jako

*americký velvyslanec ve Venezuele pro prezidenta Bushe i
prezidenta Obamu.*

Obrázek: Shutterstock.